

[Waldorff]

nogle forringelser og nogle, skal vi sige højst tvivlsomme forbedringer. Her er det oplagt, at en gennemførelse af SFs ændringsforslag om at fjerne nogle af de bureaukratiske manøvre muligheder, der ligger for at nægte klageadgang, vil være en klar forbedring, så den vil vi selvfølgelig gå ind for. Det vil også være en klar forbedring, hvis mindretal i kommunalbestyrelser får mulighed for at blive klageberettigede parter. Det støtter vi også varmt.

Men der er nok stadig væk grund til at understrege, for at man ikke skal tro, at dette her er en vældig forbedring af klageadgangen, at det, der i alt væsentligt er tale om, er, at man nu har givet det, man kan kalde miljøets hattedameorganisationer, lov til at være med til at sidde rundt om bordet. Man har ikke villet lade de lokale miljøorganisationer, de lokale beboerbevægelser være klageberettigede parter, og det betyder, at en af de væsentligste kilder til debat om og kritik af miljøafgørelser ikke får en chance for at blive hørt i denne sammenhæng i hvert fald.

I øvrigt vil vi også støtte både SFs forslag og – når SFs forslag er blevet nedstemt – det radikale venstres forslag om en større åbenhed om miljøafgørelser. Det er stadig væk et af de største problemer i miljølovgivningen, at alt, hvad der kaldes fabrikanthemmeligheder, og alt, hvad der kan kaldes hensyn til en virksomheds konkurrencesituation, får enhver miljøteknokrat til at klappe i som en østers. Når der så endelig en gang imellem er en, der åbner munden, fordi det nu alligevel er stærkt nok, ja, så kommer overteknokraterne og så kommer de socialdemokratiske regeringsmedlemmer og politikere og uddeler mundkurve til embedsmændene. Den eneste mulighed for at komme miljøsvineriet til livs er offentlighed og kritik, og derfor er det vigtigt at støtte ethvert forslag, som går i retning af en større åbenhed og en større offentlighed. Derfor bliver det selvfølgelig også nedstemt om lidt, det ved vi godt.

Der er især et af udvalgsflertallets ændringsforslag – med støtte fra ministeren – som der er grund til at kommentere. Det er nr. 15, som handler om, at man direkte må opfordre erhvervsvirksomhederne til at fortælle, hvor galt det vil gå, hvis de skal overholde miljøloven, hvis de skal efterkomme de påbud, de får, at det vil betyde, at de bliver nødt til at fyre folk, og at det hele overhove-

det ikke var nødvendigt, fordi der selvfølgelig er tale om en fuldstændig uskadelig produktion. Jeg opfatter det som rent ud vanvittigt, at man skal rette en sådan opfordring til virksomhederne og oven i købet give dem en legitimitet til at komme med den propaganda, som vi kender så godt.

Så kan man sige, at det selvfølgelig på en eller anden led skal være en dokumenteret indsigelse eller oplysning eller sådan noget, man kommer med i forhold til forskellige pålæg eller påbud fra miljømyndighederne. Men vi ved jo godt, at disse ting er politiske, vi ved jo godt, at vi andre ikke har en chance for at kontrollere, om en virksomhed taler sandt eller lyver, når den siger, at det vil koste så og så meget at lave disse ting, at det vil give de og de vanskeligheder i forbindelse med produktionen. Vi har ikke en chance for at overskue den samlede produktionsproces, fordi denne lovgivning helt igennem stadig væk respekterer fuld tavshedspligt om alt, hvad virksomhederne har økonomisk interesse i.

Jeg mener, at dette forslag i virkeligheden viser noget om, hvor langt man efterhånden er kommet ud med miljøloven, og derfor mener jeg også, at det sådan set er på sin plads, når det konservative folkeparti i betænkningen fryder sig over alt det, man har fået udrettet i forbindelse med forslaget. Det eneste logiske vil naturligvis være, at regeringen og socialdemokratiet får lov til at gennemføre forslaget alene sammen med de borgerlige partier. Det kommer de også til, hvis det står til os.

Så vil jeg slutte af med en kommentar om, hvordan det står til med administrationen af miljøloven. Det skal være et lille eksempel. VS har siden 1977–78 meget aktivt taget del i hele diskussionen om den ulovlige giftdeponering og affaldsdeponering. Jeg tror, jeg har stillet de første 20 spørgsmål om disse sager. Der er også andre, der har kørt på med en kritik, og der har været en masse konkrete sager, som simpelt hen har råbt til politikere og embedsmænd om, hvor galt det stod til på dette område.

Ministeren fandt faktisk på et tidspunkt ud af, at han hellere måtte lave det, som så tit bliver kaldt en kortlægning af problemets omfang. Det gik der en hel del tid med, og så foreslog VS, at man indførte en særdeles kontant oplysningspligt, som simpelt hen